

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΗΡΩΑΣ

— Γειά σου, ήρωα!

Του φωνάζαν όλοι, σαν τον έβλεπαν να τρέχει πρώτος στην πορεία και καλλίτερος και να εξαφανίζεται το βράδυ στις κατασκηνώσεις και πάλι να αναφαίνεται αργά, κρατώντας ένα μισο μαδημένες κότες, σαν παραξένα λουλουδία, έξωτικά, κοκκινοκίτρινα, ή με φρουκαμένο το σακχίδιο από αυγά, ή γεμάτο το παγοφύρι από κόκκινο χωριάτικο κρασί.

Που τα εύρισκε;

Που ξετρώπανε τη νύχτα το χωριό και τα... γαργαλούσε! «Γαργάλιμα» στη γλώσσα τότε του Συντάγματος, εσήμαινε την ελαφρά άφαιρεσι τροφίμων, ενώ «τρύγημα» ήταν ή σωστή λεηλασία.

Γύρισε με μίστο μπουκέτα από κότες

Μια ήμερα έσταζαν μέλια από το γυλιό του, όταν κάποια φτωχά μελίσινα ρήμαξε και έκρυψε την κερήθρα εκεί μέσα.

Και άλλη μιά, την ώρα που οι άνδρες παραταγμένοι έπερναν φυσίγγια κ.τ.λ. και τους διενέμετο και ζρτος, άκουσθηκε από τον θαυματοργόν εκείνον τάλι γυλιόν, ένα φρολόγι ξυπνητήρι ή σημαίνη...

Οι «άνδρες» έμειναν στην άρχή έκστατικοί, με έπειτα, όταν έννόσαν άρχισαν το «γιούχα». 'Ο άξιωματικός γιά να έπαναφέρη την τάξη, κατέσχε το καμπανίζον σώμα του έγκλημάτος και έπειδή δεν εύριξε τί να το κάμη, ούτε και να το κρατήση μπορούσε, το έστειλε στο Μέγαρχο ως «λάφυρο πολέμου».

«Έσωκλειστος λαμβάνω την τιμήν ή άποστείλω ένα έχθρικών έγερτήριον ως λάφυρον πολέμου».

— Θα εινε κανένα «θούριον» κανενός Βουλγάρου μουσικοσυνθέτου, έσκέφθηεν ο Μέγαρχος, μη έννοήσας καλώς τη λέξι «έγερτήριον», πριν ιδή το λάφυρον. Εινε φοβερόι αυτοί σε κάτι τέτοια!...

***

Ήταν ένας μάγκας από τον Πειραιά, με στάκια, μάγουλα παχειά και λόγια πειό παχειά από τα μάγουλα και πειό χονδρά από τα μουστάκια.

Έλεγε πως ήταν «φορτοκεφορτωτής», πως είχε «μαγούνες» ιδιές του και πως το Λιμενάρχη τον είχε πρώτο ξάδερφο και τον Τελώνη τρίτο θείο. Μιλούσε διαρκώς γιά κατορθώματα, πεινούσε γιά να φάη Βουλγάρους και στο λοχο ήταν ένα στοιχείο άνυπότακτο.

Πως βρέθηκε στο σύνταγμα αυτό, που το άπάρειζαν Ρουμλιώτες, ήταν μυστήριο!... Έλεγε πως ήταν ναυτοχαροφύλακας, πως τραυματίστηκε στην Πρέβεζα, χωρίς να δείχνη και το τραίμα, πως τον περιποιήθηκε αυτοπροσώπως ή Βασίλισσα, πως του δώσαν άδεια γιά το χωριό του, κάποιο καλό νησάκι τουΑιγαίου που δεν εινε άκουστό να βγύζη ήρωας, και πως αυτός, σαν άκουσε πως ΄ άρχιση νέος πόλεμος με τους Βουλγάρους, έφυγε κρυφά γιά να ρθή να πολεμήση.

Και έλεγε και έλεγε και έλεγε και δεν άπόσταυε και οι άλλοι τον χειροκροτούσαν.

— Γειά σου, ήρωα!

— Γειά σου θηρίο της 'Ελλάδος!...

***

Μ' όλους τους άλλους τα πήγαινε καλά, μόνον με τον «δεκανέα-έννομιόαρχη» δεν ταριάζανε. Έκείνος ήταν ένα σοβαρό παιδι από τη Θεσσαλία, χωρίς λόγια πολλά, χωρίς φωνές και έπιδειξεις, αυστηρό εις το καθήκον του, σωπηλό παιδι και δίκαιο... Τον «Ηρωα» δεν τον πήρε με καλό μάτι, όπως λέγε. Και εκείνος όταν το διαπισθάνθηκε αυτό, δεν άφινε λόγο και ύπαινιγμό που να μη πετάξη κατά του δεκανέα.

Μια ήμερα που ο δεκανεύς τον παρετήρησε δια την άπουσία του, εκείνος εξαφθεις τον ύβρισε «γυναίκα».

‘Ο δεκανέας άνεφέρθη ότι τον έξύβρισε και ο «ήρωας» άπελογήθη:

— Δεν τον ειπα εγώ, έσεις, κύρ λοχαγέ, τον λέτε.

— Εγώ;

— Μάλιστα, έσεις, όπως σε βλέπω και με βλέπεις.

— Πότε, μωρέ παληάνθρωπε; Τι εινε αυτά που λές;

— Να κάθε μέρα σαν διατάζεις «τέσσαρες άνδρες και ένας δε-

κανέας». Οι τέσσαρες ά ν δ ρ ε ς εινε οι στρατιώται. Έτσι το λοιπόν ο δεκανεύς δεν εινε άνδρας!...

***

Έτσι είχανε τα πράγματα όταν άρχισαν οι μάχες. Μπάμ και μπούμ, κανονίδι, τουφεκίδι από το πρώι, βροχή το ξεστό-καρτό «μολύβι», φωτιά ή γής άπ' τις όβιδες του έχθρου. Πεσμένοι οι στρατιώτες μέσα σε κάτι προσωρινά προχώματα, άπαντούσαν στο τουφεκίδι. Καιγότανε ή γή και ξεράθηκε ή γλώσσα των ανθρώπων από τη δίψα και λιχρωσ' ή καρδιά τους από το κακό. Δίπλα ή γή ήταν ξερη σαν το μπαρούτι κι' άπάνω στον άερα κάτι νιαουρίσματα και ουρλιαχτά όβιδών, εκόβανε των στρατιωτών το αιμα.

Όταν άξαφνα ο λοχαγός βλέπει άπάνω από το πρόχωμα ένα χέρι να ύψουται σαν σήμα.

— Τι να εινε κείνο; σκέφθηκε.

Σημειόν να κήνη στον έχθρό; 'Αδύνατον! 'Η άπόστασις μεγάλη. Τότε τι θέλει εκείνο εκεί το χέρι που στέκεται τόση ώρα όρθο και άνοιχτό, σαν να περιφρονάη τις σφαιρες που πέφτουνε βροχή!... Μη-πως κανείς το κάνει γιά να δείξη θάρρος; Μά τόση ώρα πάλι!

Τι να κήνη! Προσεχτικά και «λαγια-στό» σουρνεται ως εκεί. Κοιτάει, τι να ιδή! Ξαπλωμένος μέσα στο βαθύ ταχύσοκατο ο «ήρωας», σήκωνε έξω το ένα χέρι, ύψηλα, σαν να ήθελε να το βάλη σημάδι εις τις σφαιρες

'Αμέσως κατάλαβε. 'Ο «ήρωας» θα έξέθεσε το χέρι του να πάρη κανένα ελαφρό τραύμα στην παλάμη και έτσι ν' άποφύγη τους άλλους κινδύνους των μαχών και τις περιπέτειες ενός σκληρού πολέμου.

— Άνανδρε! του φωνάζει, τι κάνεις εκεί μωρέ;

— Μουντζώνα, κύρ λοχαγέ μου, τους Βουλγάρους!

— Τι έκαμε, λέει; Μουντζώνεις τους Βουλγάρους;

‘Ο ήρωας δεν άπάντησε στο λοχαγό, μα έβγαλε ένα ξεφωνητό σαν να ήταν δυνατόν να έπικρατήση της βοής της μάχης και τώνδουλων και ν' άκουσθ ή άπ' τον έχθρό άπέναντι.

— Νά σας, μωρέ άρκουδιαρέοι, νά σας!..

— Δειλέ! Άνανδρε! ύβριζε ο λοχαγός. Φοβάσαι και θέλεις να τραυματισθής.

— Εγώ, κύρ λοχαγέ, φοβάμαι; Κύτταξε..

Και σιγουρευών καλά το σώμα του μέσα στο πρόχωμα, άνοιξε πειό πολύ το χέρι του προς το μέρος των Βουλγάρων:

— Νά σας, άτιμοι! Νά! Νά!

Και κουνούσε την άνοιχτή παλάμη του, δεξιά και άριστερά, σαν να έπαυχε γιά να την εύρη καμιά σφαίρα... Σταμ. Σταμ.

‘Ο Λιμενάρχης ήτανε πρώτος έξεβάδελφος του

— Νά σας, μωρέ άρκουδιαρέοι; Νά!

Ο ΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ

Όχι μακρὰ από το Μέγαρο των Άπομάχων στο Παρίσι, ένας τυφλός στρατιώτης από τα διάφορα άερα του πολέμου, έπαυχε με το μπα-στούνι του να βρη τον δρόμο και παρακαλούσε τους πολιτας να τον βοηθήσουν.

Ένας πολιτης έτρεξεν άμέσως.

— Συγγώμη, του ειπεν ο τυφλός, είμαι εδω εμπρός στο άσυλο των άπομάχων και των αναπήρων του πολέμου; Εινε ή δευτέρα φορά που έρχομαι και δεν μου εινε δυνατόν να το εύρω εύκολα.

— Εδω κοντά εινε, του ειπεν ο πολιτης. Έλατε να σας οδηγώ εγώ.

Σάν φθάσανε στην πόρτα, ειπεν ο πολιτης στον πορτιέρη.

— Οδηγήσε αυτόν τον άνθρωπο στο τμήμα των τυφλών.

— Οδηγήσε τον σύ, μουμμούρισεν ο Κέρβερος. Νά εκεί κάτω εινε, πίσω από εκείνη τη μεγάλη πόρτα.

‘Ο πολιτης, χωρίς να άπαντήση, οδηγησε στο τμήμα τον τυφλόν. Σάν γύρισε ειπε στον πορτιέρη:

— Δεν μπορείς να διευκολύνης λίγο αυτούς τους δυστυχισμένους τους τυφλούς;

— Δεν έχω καιρό, άπάντησεν εκείνος, εινε τόσοι πολλοί!

— Και όμως ειναι ύποχρεωμένος να το κήνης.

— Έχω τόση άλλη δουλειά να κάμω!

— Μά εγώ έχω περισσότερη και όμως βλέπεις βρισκω και καιρό. Είμαι ο Στρατάρχης Φός.

Κόκκαλο ο πορτιέρης.

“Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”